

ČONG ČCHOL

Čápem jsem byl, jenž letěl vysoko, tam,
k oblakům bílým, k modru oblohy...

Ach, proč jen slétl jsem, já nebohý,
na zemi, k lidem — jak se tu teď motám!

Ta dlouhá pera z křídel vyrvali mi —
a nevzlétnu už mezi lidmi zlými...

NEZNÁMÝ

Motýle, polet' do zelených lesů,
pojd', otakárku s křídly tygřími,

až s večerem se ticho napřímí,
usneme spolu ve vonícím vřesu.

A nebudem-li chtít spát na těch místech,
usneme třeba na rozpjatých listech.